

[Aksel Larsen.]

borgernes lommer, og at den skal føre erhvervsvenlig politik osv. — både finanspolitisk og nu også pengepolitisk fører strammings- og nedskæringspolitik. Og hvad bliver så følgerne? Det bliver et højere omkostningsniveau, ved renteforhøjelse, ved begrænsning af erhvervenes lånemuligheder, ved begrænsning og fordyrelse af byggeriet og ved højere afgifter og takster. Alt sammen noget, der influerer på beskæftigelsesgraden og skaber arbejdsløshed, der direkte forøges gennem statsnedskæringer. Det er under disse forhold og med disse følger, som enhver kan se vil melde sig, lige barokt nok, at et af regeringspartiernes ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, så tillader sig at stå her og sige, at dette overhovedet ingen sociale følger får.

Det er nødvendigt at tilføje nogle ord om regeringens rente- og bankpolitik, selv om der har været talt ret udførligt herom af socialdemokratiets ordfører, hr. Ivar Nørsgaard. Der er et regeringsblad, der i dag triumferende forkynder, at kursstigningerne stadig er i flertal, altså for obligationerne. Ja, det er rigtigt, selv om det er beskedne stigninger, men de er det ved kunstgreb, de er det på grund af den deponeringsordning, Nationalbanken har oktroyeret, den tilsigter jo at lede penge fra det øvrige erhvervsliv over til obligationerne, og de er det derved, at man sørger for, at bankerne holder en lav indlånsrente trods en høj udlånsrente; meget tyder på, at dette sker i bedste forståelse med Nationalbanken og regeringen, måske endda efter ordre. For når man holder indlånsrenten i bankerne lav, så er det klart, at der er større chancer for, at folk, der har ledige penge, vil anbringe dem i obligationer, der jo nu kan give i hvert fald 10 pct. Der er en anden mulighed, men den skal man vel ikke regne med, nemlig at man bevidst stræber efter at give bankerne så store profitmuligheder ved pengehandel som vel gør ligt. I hvert fald kan den sidste tanke gøre det nødvendigt at spørge, hvornår monopoltilsynet kigger på marginalrenten, kigger på, om det i grunden er rimeligt, at bankerne har en sådan forskel mellem deres indlåns- og udlånsrenteniveau.

Jeg forstår altså, at regeringen ikke har nogen tanker om at regulere pengemarkedet

og renten på anden måde, end den har gjort eller ikke gjort hidtil. Men jeg kan ikke rigtig forstå det, for der er i den grad et differentieret renteniveau her i dette land, ikke mindst praktiseret af bankerne, så det måtte kunne lade sig gøre at styre det fra regeringens og Nationalbankens side i den retning, som har været nævnt af socialdemokratiets ordfører. Men når regeringen ikke vil, ja, så indicerer det nærmest, at den faktisk har den hensigt, at man også på den måde skal bremse erhvervslivet, bremse beskæftigelsen, eller som man lidt smukkere siger det, forhindre overophedning.

Jeg kan ikke dy mig for ved denne lejlighed at gøre opmærksom på, at da dette startede, hævdede regeringen, at diskonto-forhøjelsen ikke ville påvirke obligationsrenten, men i en artikel den 17. maj i Politiken skrev statsministeren følgende, som jeg gerne vil citere:

„Selv om det ikke er muligt at forhindre en vis afsmitning til obligationsrenten, så er det tilfredsstillende, at obligationsmarkedets deltagere synes indstillet på, at det helt ekstraordinære i valutasituationen ikke skal udnyttes til en obligationspekulation. Det ses derigennem, at obligationsrenten kun steg med 1 pct. mod diskontoens 2.“

Det var altså efter, at stigningen var indtruffet. Ja men før den indtraf, nemlig søndag den 11. maj, kunne jeg læse i Morgenposten, som jo er en krydsning af Fyns Tidende og Fyens Stiftstidende, en udtalelse af statsministeren sålydende:

„Regeringen og Nationalbanken er imidlertid enige om, at den ekstraordinære stigning i den korte rente ikke nødvendiggør en tilsvarende ændring i den lange rente.“

Jeg begriber ikke, at statsministeren virkelig kunne have den opfattelse, men han har vel nu fattet, at han altså stillede noget i udsigt den 11. maj, som han i hvert fald så dementerede af kendsgerningerne og selv måtte dementere den 17. maj.

Så er der spørgsmålet om begrundelsen for afgiftsforhøjelserne, som vi behandler her. Statsministeren sagde i diskussionen ved første behandling, at de var nødvendige for at værne valutaen, for at værne kronen. Finansministeren sagde, at det var aldeles ikke forholdet, og at det heller ikke var, fordi han havde brug for pengene, men ude-